

พารัก ศึกษา

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Chiffon_cake เขียน

kanapy ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

พารักศึกษา

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

สิ่งที่เรียกว่า 'คำสัญญา' นั้นอาจจะไม่ได้มีน้ำหนักเท่ากันสำหรับทุกคน บางคนให้คำสัญญาเท่าลมปาก พูดไปแล้วก็ลืมได้ง่ายๆ ไม่ได้สลักสำคัญอะไร ในขณะที่สำหรับบางคนคำสัญญามีค่ายิ่งกว่าทองคำ ให้ไว้แล้วจะไม่มีทางบิดพลิ้วเด็ดขาด ปกติแล้วการรักษาสัญญาทั้งสองฝ่ายเป็นเรื่องดี หรือถ้าลืมสัญญากันทั้งคู่ก็ยิ่งนับว่าแล้วไป แต่ถ้าคนไม่รักษาคำพูดดันมาให้สัญญาไว้กับคนที่ยึดมั่นในคำสัญญาอย่างมาก... นั่นคงเป็นเรื่องเศร้าว่าดู 'เคมี' ของพวกเราคือคนโชคร้ายที่โดนเบี้ยวสัญญาคนนั้นล่ะ 'ฮ็อฟ' ไม่ใช่แค่ไม่มาจับเคมีอย่างที่เคยสัญญาไว้ว่าจะทำ แต่ยังขาดการติดต่อไปตั้งอจจนไม่รู้จะไปหาตัวได้จากที่ไหนอีกต่างหาก เคมีจึงกลายเป็นคนออกหักรักคู่ทั้งที่ยังไม่ได้ถูกจับเลยด้วยซ้ำ

เจอเรื่องเจ็บปวดใจมากขนาดนั้นก็คงถูกแล้วที่เคมีจะอยากเริ่มต้นใหม่เมื่อเข้ามามหาวิทยาลัย แต่โชคชะตาก็เล่นตลกเมื่อเขามารู้ทีหลังว่าพี่ฮ็อฟคนที่หายหน้าหายตาไปนานนั้นที่แท้แล้วเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน แถมยังเป็นนักกีฬาหน้าใหม่ของทีมฟุตบอลที่เคมีเป็นสตาร์ฟด้วย ไม่เพียงเท่านั้น อีกฝ่ายยังขยันเข้ามาทำดีด้วยให้จิตใจของคนเด็กกว่าหวนไหว ที่อยากจะลืมก็ลืมไม่ได้เสียที ฮ็อฟต้องการอะไรกันแน่ แล้วเคมีจะมูฟออนสำเร็จหรือไม่ คุณผู้อ่านทุกท่านมาเอาใจช่วยให้หนุ่มน้อยคนนี้ ได้มีความสุขสักทีไปด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูจิชิยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

'เวลาที่เหมาะสมที่พี่จะจีบเคมาก็คือเคมอยู่มอหก พี่อยู่ปีสาม อีกตั้งสามปีอะ'

'เพราะพี่จริงจังกับเรานะ'

'ต้องรอพี่นะเว้ย รอพี่คนเดียวด้วย'

.

.

.

ตอนที่ผมได้ยินประโยคเหล่านั้นครั้งแรก

ผมกำลังจะขึ้นมอสาม

ความไร้เดียงสาของผมทำให้ผมเชื่อคนพูดอย่างสนิทใจ

คิดว่าเขาต้องทำอย่างที่เขาพูดแน่ๆ

เพราะคิดไปเองว่าเขาคือคนที่จริงจังและซื่อตรงที่สุดคนหนึ่งที่ผมเคยรู้จัก

ที่ว่าพอผมขึ้นมอสาม

มอสี่...

มอห้า...

มอหก...

จนตอนนี้ผมอยู่ปีหนึ่ง

เขาก็ไม่ได้ทำตามที่เคยพูดเอาไว้

ไม่รู้ว่ามีผมรอไปเพื่ออะไร

สุดท้ายไอ้พี่อ้อฟที่ผมชอบนักชอบหนาคณันัน

ก็เป็นแค่เพียงคนโกหก

EP. 0

เมื่อความรักพาเรามาศึกษาหัวใจกันและกัน

ลิปเรื่องน่ารู้เกี่ยวกับพี่ออฟ เพื่อนสนิทของพี่ชายผมที่ชอบแซวผมมาตั้งแต่เด็ก แต่ผมกลับเผลอดกหลุมรักเขาเข้าซะอย่างนั้น

1. เขาเป็นเพื่อนในกลุ่มของ 'พีพีลิกส์' หรือ 'พีลิก' พี่ชายเพียงคนเดียวของผม แต่คนที่พี่ออฟสนิทด้วยจริงๆ คือ 'พีตัง' เพื่อนที่อยู่ในกลุ่มพีลิกเหมือนกัน

2. ด้วยความที่สมัยก่อนเขาเป็นคนขี้เล่น แก่ล้งแหย่เพื่อนเป็นประจำ เขาก็เลยชอบแกล้งพีลิกด้วยการแซวผม พีลิกที่เป็นคนหวงน้องเป็นทุนเดิมก็ตามเกมพี่ออฟตลอด ทั้งๆ ที่รู้ว่าโดนเขาแกล้ง แต่ก็ยังโกรธเป็นพื้นเป็นไฟ พี่ออฟจึงติดนิสัยชอบแซวผมต่อหน้าพีลิกมาหลายต่อหลายปี แต่เมื่อเจอผมตามทางเดินโดยลำพังเขาก็กลับเอาแต่ส่งยิ้มให้ ซึ่งแตกต่างจากตอนอยู่ต่อหน้าพี่ชายของผมลิปลิป

3. นานวันเข้าผมก็ชักจะสงสัยว่าเขาคิดยังไงกับผมกันแน่ จึงมีเหตุการณ์ที่ทำให้ผมได้ถามเขาออกไปตรงๆ สรุปว่าเขาชอบผม เพียงแต่ตอนนั้นผมยังเด็กเกินไป เขาคิดว่าควรรอให้ผมโตขึ้นกว่านี้อีกสักสามปีค่อยจีบผม พี่ออฟแสดงความจริงใจด้วยการโทรไปบอกเรื่องนี้กับพีลิกโดยตรงต่อหน้าผม นั่นเป็นเหตุการณ์ที่ฝังจิตฝังใจผมมาก ผมจึงเชื่อว่ายังไงเขาก็ต้องทำตามสิ่งที่ตัวเองพูดอย่างแน่นอน

4. หลังจากแยกย้ายไปเรียนกันคนละที่ (ผมเรียนมอปลาย ส่วนพี่อ้อฟไปเรียนมหา'ลัย) เขาก็เริ่มหายไปจากชีวิตผม ผมคิดว่าเขาคงจะยุ่งๆ อยู่กับการเรียนและง่วนอยู่กับการปรับตัวให้เข้ากับสถานที่ใหม่ๆ การเรียนแบบใหม่ๆ ผมก็เลยอดทนรอ ไม่ยอมคบหาหรือศึกษาดูใจกับใคร แต่ก็ไม่ใช่ว่าผมไม่เจอใครเลย มีคนมาจีบและอยากเข้ามาคุยกับผมค่อนข้างเยอะในระหว่างที่ผมกำลังรอพี่อ้อฟอยู่ ทว่าสุดท้ายผมก็คิดว่าตัวเองจะผิดสัญญาที่ให้ไว้ไม่ได้ คิดว่าเมื่อผมเคยบอกแล้วว่า จะรอพี่อ้อฟ ผมก็ควรจะรออยู่แบบนั้น ผลอแป็บเดียว...แม่งผ่านไปสี่ปีเฉยเลย

5. มีเพียงคนเดียวที่ทำให้ผมรู้ความเป็นไปของพี่อ้อฟ คนคนนั้นก็คือพี่ลิก ได้ข่าวมาว่าช่วงที่พี่อ้อฟหายไปจากชีวิตผม เขามีปัญหาบางอย่าง พี่ชายผมก็ไม่รู้ว่าปัญหานั้นคืออะไร แต่ที่แน่ๆ ปัญหานั้นทำให้พี่อ้อฟเปลี่ยนไปเป็นคนละคน จู่ๆ เขาก็ตัดสินใจชีวิต ซ้ำยังไปมีข่าวว่าก๊ิกกับลูกสาวคนใหญ่คนโต และเริ่มสนิทกับพี่ลิกน้อยลงเพราะเขาไม่เชื่อคำเตือนของพี่ลิก แล้วพอทั้งคู่เริ่มห่างๆ กัน...ผมก็ไม่ได้ข่าวพี่อ้อฟจากปากพี่ลิกอีกเลย

6. ชื่อของพี่อ้อฟกลายเป็นชื่อต้องห้าม โดยเฉพาะจากปากของผม พี่ลิกโกรธพี่อ้อฟมากและยืนยันกับผมว่าห้ามถามถึงหรือว่าไปยุ่งกับพี่อ้อฟอีก ผมก็เลยจนปัญญาที่จะสืบเรื่องของเขา แต่ถึงอย่างนั้น...ความรู้สึกที่ผมมีต่อพี่อ้อฟก็ยิ่งเหมือนเดิม ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน หรือเพราะผมเป็นคนแบบนั้นก็ไม่วัดคนที่รักเป็นแค่คนคนเดียวอะไรเทือกๆ นั้นนะ

7. ปัจจุบันผมอยู่ปีหนึ่ง คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา เหตุผลที่เลือกเรียนคณะนี้ผมจะขอเล่าในอันดับถัดๆ ไป ผมเรียนอยู่มหา'ลัยที่ไกลจากพี่ลิกพอสมควร ผมก็เลยรู้สึกว่าเป็นคนที่ได้กางปีกกว้างและมีอิสระอย่างเต็มที่พร้อมที่จะเปิดใจรับคนใหม่ๆ มาแทนที่พี่อ้อฟ ในเมื่อผมทำตามสัญญาแล้ว แต่เขาเป็นคนที่ผิดสัญญาเอง ผมก็ต้องทำใจและใช้ชีวิตต่อไป

8. เอ้อออ ผมพยายามแล้วครับ แต่สุดท้ายคนที่ผมมองก็มีแต่คนตาดี ผิวขาว ความสูงและรูปร่างคล้ายๆ พี่อ้อฟ จนในที่สุดผมก็เพิ่งตรัสรู้ได้ด้วยตัวเองว่า...(อ่านต่อในข้อ 9)

9. ผมไม่สามารถเปิดใจให้ใครได้อย่างเต็มที่ และยังไม่รู้สึกชอบใครเลย
นอกจากพี่อ้อฟเพียงคนเดียว
10. เอ่อ...ผมว่าผมรู้เรื่องของพี่อ้อฟน้อยมากเลย

EP. 1

'เคมี กิตติธีรวัฒน์ หีมมม ชื่อเคมีจริงดิ'

'ชื่อเคมี มีพี่ชื่อพีลิกส์ด้วยเปล่า คิกๆ (ผมพยักหน้า) อ้าว มีจริงๆ เคย
เดี่ยวก่อน มีน้องชื่อชิวะด้วยปะเนี่ย'

'คิดไปถึงมาเรียนด้านนี้เนี่ย ไม่กลัวพวกนักกีฬาจะมาจับเธอ'

'คนที่บ้านต้องหวงมากแน่ๆ ู้สึกได้'

'หน้าตาบ้องแป๋วมาก ระวังโดนหลอกนะหนู'

คำพูดเหล่านั้นคือประโยคแรกๆ ที่ลอยเข้ามาในช่วงเวลาที่ผมมาเรียน
คณะนี้ใหม่ๆ ผมชินแล้วเวลามีคนประหลาดใจกับชื่อของผม แต่ผมไม่เคยชินสักที่
ที่ยังมีคนมองว่าผมน่าทะนุถนอมน่าปกป้องอยู่

เพราะเคมีน้องชายพีลิกคนใส่ๆ แป๋วๆ คนนั้นโตขึ้นแล้วครับ

จากที่เคยพูดจาสุภาพตลอดเวลาผมก็เริ่มพูดหยาบบ้างนิดๆ หน่อยๆ
เพื่อให้เข้ากับเพื่อนตอนมอปลายได้ และจากที่เคยแต่งตัวเป็นผู้ดีอังกฤษ
ตัวน้อยๆ ผมก็เริ่มหันไปสนใจกางเกงยีนและเสื้อยืดลายกราฟิกเท่ๆ มากขึ้น

แต่ก็มีคนคนหนึ่งที่ยังคงคิดว่าผมยังเป็นเด็ก ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนาน
แค่ไหน

คนคนนั้นก็คือพีลิก พี่ชายของผมเอง

เฮ้อออออ ว่าแล้วก็ต้องขอถอนหายใจยาวๆ สักหน่อย

"ให้ยกขึ้นไปให้มั๊ย" พีลิกที่มาพร้อมแฟนและกำลังถือกล่องบรรจุหนังสือ

ของผมอยู่เงยหน้าขึ้นมองหอพักที่ชื่อว่าหอบีบี ซึ่งเป็นตึกที่ค่อนข้างสูงและมีรูปทรงเป็นครึ่งวงกลม

"ผมยกไหว" ผมตอบพี่ชาย ถึงแม้ว่าผมจะเปิดเรียนมาเป็นเวลาเดือนกว่าแล้ว แต่พี่ลิกก็มักจะหาเรื่องเอาของจากที่บ้านมาให้ผมตลอด นี่ก็เป็นครั้งที่สามแล้วที่พี่ผมมาหาที่มหา'ลัยแห่งนี้

และผมคิดว่ายังไงก็ต้องมีครั้งที่สี่ ห้า และหกตามมาอย่างแน่นอนในระยะเวลาอันใกล้

"ปล่อยให้มันยกขึ้นไปให้เหอะ มันคงอยากเห็นว่าเคมอยู่ยังไง" พี่ฟันขยิบตาให้ผมเป็นสัญญาณว่าเขาจะเริ่มพูดและก็แซวพี่ลิกไปพร้อมๆ กัน "ลูกบิดหน้าต่างใช้การดีมั๊ย หน้าต่างดูป็นเข้ามาได้ง่ายๆ หรือเปล่า"

"เวอริจิบหาย กูไม่ดูขนาดนั้นหรอก" พี่ลิกเหล่มองพี่ฟันก่อนจะหันมาหาผม "แล้วมันใช้การได้โอเคหรือเปล่าละ ให้พี่ติดต่อนิตินุคนลให้ไปเช็กให้มั๊ย หรือว่ายังไง"

"พอเลย" ผมต้องรีบห้าม ไม่งั้นจะไปกันใหญ่ "ผมอยู่ได้เห็นมั๊ย นี่ผมก็อยู่มาได้เป็นเดือนโดยที่ยังครบสามสิบสอง ไม่มีอะไรแตกหัก"

"ก็ไมรู้นีหว่า แม่บอกให้มาเช็กพี่ก็มาเช็ก"

ผมไทรถามแม่แล้ว แม่ไม่เคยบอกให้พี่ลิกมาเช็กเลยครับ

"เดี๋ยวมขนเอง" ผมรีบกล่อมาจากพี่ลิก "พวกพี่จะไปไหนต่อหรือเปล่า ผมแนะนำร้านอร่อยๆ แถวมอให้เอามั๊ย"

"เคมก็ไปด้วยกันสิ" พี่ลิกเอ่ยชวน

"คงต้องขอบาย วันนี้เดี๋ยวบ่ายๆ ผมต้องทำงาน"

"ทีมบอลมหา'ลัยที่เคมสมัครเข้าไปนั้นอะนะ" พี่ผมทำหน้ามู๋มู๋ "เคมไม่เตะบอลนี่"

"ครับ แต่เขาขาดคนดูแลนักกีฬา แล้วผมก็เป็นเพื่อนกับพวกนักกีฬาพอดี"

"ใคร"

"พูดชื่อไปพี่ลิกจะรู้จักหรือ"

"ก็พูดมาเถอะ จะได้จำๆ ไว้"

"เจ แซค แครกเกอร์"

"แครกเกอร์เนี่ยนะ"

"ที่ตัวเองยังซื้อฟิลิกส์เลย ไม่แปลกเลยมั้ง"

"ก็ซื้อมันน่าสงสัยอะ"

"น่าสงสัยตรงไหน ตรรกะไรของพี่เนี่ย"

"ไปกันเถอะ" พี่ฟินเห็นท่าไม่ดีก็เลยรีบเข้ามาห้ามทัพ "ไอ้เซี่ยลิก มึงก็เอาแต่หวงอยู่ได้ น้องมันโตจนไม่รู้อะไรแล้ว ปล่อยให้ไปบ้างเถอะ"

"เยี่ยม พี่ฟินดีที่สุดเลย"

"ให้ท้ายกันเก่งฉิบเป๋ง" พี่ลิกบ่น "เอาเถอะ ตามใจก็แล้วกัน แต่เคมส์สัญญา กับพี่แล้วนะว่ามีอะไรจะโทรหาพี่อะ"

"ครับ"

"พี่บิ่งรอมหาหาเคมได้ตลอด เคมโทรมาได้ทุกเวลาเลยนะ เข้าใจมั๊ย"

"คร่าบบบ" ได้ยินประโยคเมื่อก็เป็นครั้งที่ลิกบสองแล้วมั้ง

"แล้วถ้ามีใครทำท่าจะเข้ามาจับ บอกไปเลยว่าพี่ชายโคตรดุและก็โคตรหล่อ"

"แล้วไอ้ที่ว่าโคตรหล่อนี้มันเกี่ยวตรงไหน" อุดถามไม่ได้จริงๆ

"ข่มแม่เงิง ไอ้คนที่จับเคมอาจจะถอยก็ได้ถ้ามันรู้ว่าเคมมีพี่ชายหล่อ"

ฮะ? แบบนี้ก็มิด้วยวะ

"พี่ฟินรีบเอาพี่ลิกกลับไปเถอะครับ" ผมบอกแฟนพี่ชายขณะที่พี่เขากำลังหัวเราะร่วน

"ไปได้" พี่ลิกทำท่ากระแฉับกระฉอดเหมือนอยากอยู่ต่อ แต่ก็โดนพี่ฟินลากตัวออกไปจากหอบของผมอยู่ดี "เคม ดูแลตัวเองดี๊ นะเว้ยยย"

ผมโบกมือให้คู่รักที่กำลังก้าวเท้าออกจากหอบของผมไป แม้จะเคยชินกับการที่พี่ชายมีคนรักควบตำแหน่งเพื่อนสนิทอย่างพี่ฟินอยู่ข้างๆ เสมอ แต่กลับไม่เคยชินสักทีตรงที่พอเห็นสองคนนี้ออยู่ด้วยกันที่ไรผมก็เป็นอันต้องนึกถึงอดีตเพื่อนในกลุ่มของพวกพี่เขาอย่างพี่อ้อฟทุกทีไป

แล้วปากผมก็ถามออกไปไฉ่เท่าความคิด

"พี่ลิกได้ข่าวจากพี่อ้อฟบ้างปะ"

พีพื้นทำหน้าที่ตระหนกราวกับว่าผมเพิ่งถามในสิ่งที่ไม่สมควรถาม ส่วนคนถูกถามอย่างพีลิกนั้นรีบสาวเท้าเข้ามาหาผมอย่างรวดเร็ว ที่สำคัญเขายังทำท่าเหมือนอยากยื่นมือมาเขย่าสติผมด้วย

"เคมายังไม่ลืมนั่นอีกหรือเนี่ย"

"ลืมาได้ไง คนทั้งคนนะ" ผมพูดเสียงอ่อย

"ไม่ต้องถามถึงมันแล้ว มันคือบุคคลหายสาบสูญอย่างแท้จริง ไม่มีเพื่อนคนไหนได้ข่าวมันเลย แม้แต่เพื่อนสนิทมันอย่างไ้ดัง" หลังจากพูดด้วยแรงอารมณ์พีลิกก็ทอดถอนใจแล้วมองผมประหนึ่งสงสาร "พีดีใจนะที่เราเป็นคนซื่อสัตย์และก็ซื่อตรงกับความรู้อีกขนาดนี้ แต่นี่มันก็ผ่านมาหลายปีแล้ว"

มาแน...ประโยคเดิมๆ ต้องตามมาอีกแน่ๆ

"เคมต้องลืมาได้แล้ว มีอะไรดีๆ รอเคมอยู่ที่นี้ตั้งเยอะ ต่อให้ไม่ใช่ที่นี่ พี่ว่าเดี๋ยวเคมก็ต้องเจออะไรดีๆ ในอนาคตแน่นอน"

แม้จะได้ยินมาบ่อยแล้ว แต่ผมก็ยังไม่เคยชินซากับความรู้อีกเฟลเล็กๆ ที่ก่อตัวขึ้นอยู่ดี

"ครับ" ผมรับคำไปอย่างนั้นเพื่อให้ชายสบายใจ

"ต้องสู้นะ เข้าใจมั๊ย"

"ครับ"

พีลิกขยี้หัวผมเบาๆ ก่อนจะตามไปสมทบกับพีพื้นที่ยืนรออยู่ไม่ไกลไม่ไกล ผมมองดูทั้งคู่เดินออกจากหอของผมไปโดยที่ไม่คิดจะร้องถามอะไรอีก

ผมรับคำพีลิกไปทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าตัวเองจะทำได้หรือเปล่า

เพราะถ้าผมทำได้จริงๆ ผมคงลืมนี้ออกไปแล้ว

และลืมนิยามที่เขาค่อยให้ไว้กับผมไปด้วย

ห้อง 505 หอบีบี

เจและแซคมีอยู่จริงครับ แต่แครกเกอร์...ไม่มีอยู่จริง

ไม่รู้ว่าตอนนั้นผมคิดอะไรอยู่ถึงได้บอกพีลิกว่ามีเพื่อนชื่อแบบนั้น (หรือว่าตอนนั้นผมหิววะ) สงสัยผมหมั่นไส้พี่ชายตัวเองมั้ง

"มาแล้วหรือ" เจ รุมเมตคณะวิศวะฯ ที่บ้านฟุตบอลเข้าเส้นเลือดจนมีโปสเตอร์
ทีมโปรดเต็มโซนของมันเป็นร่องทัก "คราวนี้พี่มึงเอาอะไรมาให้อีกล่ะ"

"อย่าเพิ่งบอกๆ ลองให้ดูเดาก่อน" แซค รุมเมตคณะเดียวกันกับผมทำท่านี้
"กางเกงใน"

"บ้า ของส่วนตัวแบบนี้ไอ้เค็มมันซื้อเองก็ได้" เจโยนเศษกระดาษใส่หัว
แซค ส่วนผมก็ได้แต่ยิ้มบางๆ แล้วก็ส่ายหน้า วางกล่องที่เพิ่งได้มาลงบนโต๊ะ
ของตัวเอง โซนของผมอยู่ใกล้กับห้องน้ำและประตูทางออกมากที่สุด

"ก็ไม่รู้ เห็นพี่มันชอบบริการมันนี่หว่า"

"อย่าใช้คำว่าบริการ ใช้คำว่าดูแลดี" เจเถียงแทนน้องชายที่ลึกอย่างผม

"แล้วสรุปพี่มึงเอาอะไรมาให้" แซคหันมาถามผม

"หนังสืออ่านเล่น" ผมหยิบขึ้นมาดูเล่มหนึ่งแล้ววางลงไปในกล่องตามเดิม

"การ์ตูนหรือ เอามาดูหน่อยซิ" แซควิ่งมาดูทันที ตามมาด้วยเจที่มีสีหน้า
อยากรู้อยากเห็น "โห โคนันทั้งเซตเลยวะ"

"หวานกุเลยแบบนี้ ได้อ่านยาวไปยาวไป" เจเหล่มองผมแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์
"มึงอนุญาตให้ชิม"

"ตามสบาย" ผมยิ้มตอบแล้วทิ้งตัวนั่งบนเตียง "แต่อย่าอ่านจนลืมไป
ซ้อมบอลก็แล้วกัน"

"คร๊าบพ่อ" เจกับแซคยิ้มแหยๆ ส่งให้กัน "ไม่รู้กูกับไอ้แซคคิดถูกคิดผิด
ที่ชวนมึงไปเป็นสต๊าฟที่มหา'ลัย มึงแม่งเคร่งจิบหาย"

"ก็ไม่ได้เคร่งอะไรขนาดนั้น แค่ต้องทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย"

"นั่นแหละที่เรียกว่าเคร่ง" เจส่ายหน้าเบาๆ

"ไม่ตีหรือไง เจกับแซคจะได้เข้ารูปเข้ารอย เราจะได้ไม่ต้องมีเรื่องไปฟ้อง
พี่เนี้ยว่านายสองคนทำตัวไม่ดี" ผมพาดพิงไปถึงกับตันทีมฟุตบอลมหา'ลัยสุดโหด

"โอเคๆ ทราบแล้ว จะทำตัวดีๆ ครับ" เจถอนหายใจ แต่แล้วมันก็เปลี่ยน
สีหน้าเมื่อเห็นหนังสือการ์ตูนของผม "ยิ้มได้ทุกเล่มทุกเวลาใช่ปะ"

"ได้"

"แล้วโผมล้างหน้าที่อยู่ในห้องน้ำอะ กูยิ้มได้ใช่ปะ" ลิ่นเสียงของเจ มันก็

ถูกแซกดองสีข้างอย่างแรง "อะไรเล่า"

"มันคนละเรื่องแล้ว"

"ก็มันสบโอกาส ถ้ามไปพร้อมๆ กันเลยนี่แหละง่ายดี"

"ใช้ได้ดี" ผมตอบเจ

"เฮ้!" เจชูกำปั้น "คราวนี้กูจะได้หน้าใสเหมือนมึงบ้าง จะได้หล่อๆ มีคนชอบเยอะๆ มึงรู้ปะ มีคนเข้ามาถามเรื่องมึงจากกูกับไอ้แซคเยอะมากๆ"

"ถามอะไรเหรอ"

"เฮ้อ" แซคร้อง "ถามว่ามึงมีแฟนยัง ชอบผู้ชายหรือผู้หญิง"

"อ้อ ชอบผู้ชาย แต่ยังไม่ีแฟน"

เจอกับแซคอ้าปากค้าง ก่อนที่เจจะพูดไว้เสียงกับแซคว่า 'ตรงฉิบหาย' เพื่อนร่วมห้องทั้งสองคนกะพริบตาปริบๆ ใ้ส่กัน จากนั้นเจก็เป็นฝ่ายพูดออกมา ก่อน

"แล้วทำไมถึงยังไม่ีล่ะ มึงหน้าตาดีมากนะ"

"ก็...ชอบคนนึงอยู่"

"ไม่ได้จีบกันเหรอ" แซคถามบ้าง

"อธิบายยาก เขาไม่ยอมให้จีบอะ"

เจขยี้หัวแรงๆ ส่วนแซคก็ทำเป็นเกาทำยทอย

"กูรู้ว่ามึงดูซื่อๆ นะ แต่ไม่คิดว่ามึงจะซื่อขนาดนี้" เจผายมือไปบนอากาศ "มึงดูรอบๆ สิ!"

"รอบๆ ห้องนี้เหรอ"

"มึงเห็นอะไร" เพื่อนไม่ได้ยินคำถามของผม

"เฮ้อ...เดียวกับตู้"

"ไม่ใช่สิวะ"

"แล้วมึงให้มันมองอะไรอะเพื่อน" แซคก็ดูงๆ เหมือนกันกับผม

"กูหมายถึงว่ามึงกำลังอยู่ในมหา'ลัยที่กว้างใหญ่ไพศาลขนาดหนึ่งล้านตารางเมตร!" เจพูดอย่างออกรสชาติ เฮ้อ...ว่าแต่เมื่อเรามันกว้างขนาดนั้นเลยหรอ "ถ้ามึงเจออะไรที่มันไม่ใช่ มึงก็ควรจะทำทิ้งแล้วก้าวต่อไป คนตีๆ"

ในมอเรามีเยอะเยอะ มึงหน้าตาดีมากและก็ดังมากด้วย มึงไม่จำเป็นต้องจมอยู่กับใครก็ไม่รู้ที่มึงบอกว่าเขาไม่อยู่ให้จับ"

"เซี่ยเจ" แซคกระแอม "แล้วถ้าคนที่ไอ้เคมมันชอบคือหล่อนี่มากดีมากระดับเทพบุตรล่ะ"

"เอ่อ..." เจพูดไม่ออก "เอาเป็นว่าเคมมันไม่ควรจมอยู่กับอะไรที่ทำให้มันรู้สึกเป็นทุกข์ปะ กูพูดถูกไหม้ย้อไอ้เคม"

ไม่รู้ว่ามันเป็นชะตาของผมนะหรือเปล่าที่ได้ฟังพี่ลิกพูดจบปั๊บก็ต้องมาฟังคำพูดของเจต่อปั๊บ เจดูลึนมากกว่าสิ่งที่มันพูดนั้นถูกหรือเปล่า

สำหรับผมแล้ว...ผมไม่มีโอกาสรู้ด้วยซ้ำว่าพี่ออฟดีขนาดไหน เขาแค่ให้คำสัญญาลมๆ แล้งๆ กับเด็กคนหนึ่งที่อยู่คนเดียวเป็นจริงจางอยู่นานหลายปี จนในที่สุดก็ถูกทิ้งให้รออยู่คนเดียว

หรือจักรวาลกำลังจะส่งสัญญานมาบอกผมแล้วล่ะว่าควรพอแล้วก้าวต่อไปข้างหน้า ในเมื่อผมก็ไม่มีหวังกับพี่ออฟแล้วนี่

ผมตั้งตารออย่างที่คนคนหนึ่งสมควรจะทำเพื่อใครสักคนมาตลอด...ผมว่าผมทำเต็มที่แล้ว

วันนี้ว่าจะเป็นวันแรกที่ผมควรเริ่มมองหาใครสักคนนอกจากพี่ออฟสักทีหรือถ้าไม่มี...ผมก็จะช่างแม่งแล้วก็ใช้ชีวิตในแบบที่ชื่อพี่ออฟไม่มีผลอะไรกับผมอีก

ผมจะเริ่มตั้งแต่วันที่วันนี้แหละ เพราะถ้าไม่คิดเริ่มทำอะไรสักอย่างผมก็จะต้องจมอยู่กับคนที่ไม่เห็นค่าของผมต่อไป

คนที่ไม่เคยสนใจผมเลย

"จริงๆ ก็คิดมานานแล้วว่าควรพอกับคนนี่แล้ววะ" ผมบอกเพื่อนร่วมห้องตรงๆ มันติดอยู่ในใจผมมานานแล้ว แต่ด้วยความที่ผมเป็นคนยึดมั่นถือมั่นก็เลยรักษาสัญญามาโดยตลอด

และอันที่จริง...ผมก็ชอบพี่ออฟมากๆ ด้วย

แต่มันต้องไปต่อแล้ววะ

"ต้องแบบนี่สิ!" เจแทบจะกระโดดโลดเต้น "กูหวังเกาะมึงเพื่อเรียกเรตตั้ง

ให้ตัวเองนี้แหละ ยิ่งมึงโสดมึงยิ่งดัง!"

"อย่าไปจริงจังกับไอ้เจมั้นมากนักนะ" แซคคกลกตาทาก่อนจะมองผม "มึงโอเค ไช้มัย"

"โอเคสิ ทำไมจะไม่โอเค"

"พาพวกกูไปซื้อหมั้วไอ้เจมั้นคุณผู้จัดการ!"

"เว่อริขบหาย เราเป็นแค่อสต๊าฟฟ์ดูแล"

"ก็นั่นแหละ กูให้เกียรติ"

ผมหัวเราะเบาๆ ใส่เพื่อนทั้งสองก่อนจะเหล่มองไปที่กระจก เงามสะท้อนของเด็กหนุ่มหน้าตาเซ็กซี่ คนหนึ่งกำลังมองกลับมาที่ผมเหมือนกัน

ถึงเวลาแล้วที่เด็กหนุ่มคนนี้จะก้าวไปข้างหน้า...

โดยที่ไม่มีชื่อพี่อ้อพอยูในใจอีกต่อไป

แต่ว่าชะตาชีวิตของผม...มันไม่ได้ง่ายแบบนั้นนะสิ

ระหว่างเราสามคนก้าวเท้าลงบันได (สมาชิกทีมฟุตบอลมหา'ลัยไม่มีใครศรัทธาในการลงลิฟต์) และฟังเจฟร่าเพื่อพรรณนาถึงสรรพคุณของบรรดาคนที่มันนึกอยากจะจีบ คนที่มันแอบมอง คนที่มันคิดว่าฮอต และคนที่มันคิดว่าเซ็กซี่ ผมที่พยายามจำชื่อผู้หญิงที่เจชอบทุกคนก็ได้ยินเสียงหัวเราะแหว่ๆ จากส่วนกลาง ซึ่งเป็นส่วนที่เปิดโล่งและมีร้านค้าสารพัดล้อมรอบ มีโต๊ะเก้าอี้มากมายเพื่อให้เด็กหอบีบีมาอ่านหนังสือติวสอบกัน แต่ส่วนใหญ่เด็กหอผมนั้นมานั่งที่นี่เพื่อจับกลุ่มคุยกันมากกว่า

อย่างเช่นกลุ่มรุ่นพี่ผู้ชายพวกนั้น

"หยุดเซ่ นั่นพี่อ้อปะ ไอ้แซคมึงคูดี"

ใครนะ

ไอ้เจมั้นพูดชื่อใครนะ

"กูว่าไอ้แล้วละ ไอ้มายก็อด"

ผมที่เพิ่งปฏิญาณกับตัวเองไว้ในใจว่าจะลืมพี่อ้อพี่เมื่อไม่ถึงสี่สัปดาห์ก่อน กลับได้ยินชื่อของคนคนนั้นลอยเข้ามาในหูผมซะงั้น นี่จักรวาลเล่นตลกกับผม

มากเกินไปมัยเนี่ย

แต่ทีนะ...ชื่ออ็อฟโหลจะตาย ไม่น่าจะเป็นไรหรอก (ขออนุญาตคนที่ชื่ออ็อฟทุกคนด้วยครับผม)

"ไปสวีสวีหน่อยมัยเภา"

"เออดี ฝากเนื้อฝากตัวกันหน่อย"

"พี่ๆ ครับ สวีสวีครับ" เจมีความไวประดุดะเดอะเพลช มั่นยกมือไหว้พี่ๆ กลุ่มนั้นที่ทำหน้าใสเราทั้งสามคน (แหงอยู่แล้วละ) "พี่อ็อฟครับ สวีสวีครับพี่"

ผมที่ยกมือไหว้เสร็จก็ก้มหน้าก้มตาขยับตัวมาหลบอยู่ข้างหลังร่างใหญ่ๆ ของแซค แม้ว่าผมจะเลือกหน้าที่ที่ต้องใช้เวลากับคนเยอะเยาะ แต่ตัวตนของผมกลับเป็นพวกเก็บเนื้อเก็บตัวและไม่ไว้ใจใครง่ายๆ โดยเฉพาะพวกรุ่นพี่

"ปึกซ่ายเมื่อวานใช่ปะ หน้าคูนๆ"

เขาคูนหน้าเจ แต่ผมคูนเสียงของเขา

ไม่น่าจะใช่ ไม่น่าจะมาอยู่แถวนี้ได้

ไม่งั้นมันก็คงจะอัศจรรย์เกินไป

"ใช่ครับผม นี่คนหล่อคนดังอย่างพี่จำผมได้ด้วยหรอเนี่ย โอ้ยยย หัวใจผมมันรับไม่ไหว" เจเอามือแตะไปที่อกของตัวเองแล้วทำท่าจะล้ม สร้างเสียงหัวเราะให้กับรุ่นพี่พวกนั้น

ต้องลองฟังที่เขาพูดอีกครึ่ง ถ้าผมได้ยินเสียงของเขาก็คงจะแน่ใจ...

"เว่อร์ชิบหาย"

เวอร์ละ

ผมคิดว่าใช่

ใช่พี่อ็อฟแน่ๆ!

"แล้วนี่ชื่อไรกันบ้าง"

ถ้าผมไปซุ่มกับเจและแซคเมื่อวาน ผมคงได้เห็นพี่อ็อฟไปแล้ว

"ผมเจครับ ใจตัวใหญ่นี้ชื่อแซค ส่วนใจหล่อคนนี้...ไหนละ"

ผมมองดูรองเท้าตัวเองโดยที่ไม่เห็นเป็นรองเท้าเลยสักนิด น้มันเร็วเกินไป ผมตั้งรับไม่ทัน เพิ่งจะคิดทำใจเรื่องพี่อ็อฟไป ทำไมเขาต้องมาทำให้ผมสับสน

ตอนนี้ด้วย

ทำไมเขาต้องกลับมาให้ผมเห็นตอนนี้

โชคชะตากำลังเล่นตลกอะไรกับผมอยู่กันแน่ นี่ผมเพิ่งจะตัดสินใจไปเอง
นะว่าจะฉูฟออน

ทำไมต้องส่งเขากลับมา!

"ออกมานี่ๆ" เจตjingแขนผมให้พ้นจากเงาหลังของแซค "ชื่อเคมีครับ
เคมีสทรี แต่เรียกเคมีไมก็เคมีดีกว่า เรียกเคมีสทรีมันคงดูตลก"

ไม่ได้ชื่อเคมีสทรีตั้งแต่แรกอยู่แล้วว๊ยย!

สายตาของผมพราวเบลอขณะที่รวบรวมความกล้า ซึ่งมันเป็นไปได้เลย
ภายในเวลาไม่ถึงวินาที

จนในที่สุดสายตาของผมก็สบเข้ากับฟီอ็อฟ ฟီอ็อฟตัวจริงเสียงจริง

แล้วคนอื่นก็กลายเป็นอากาศธาตุสำหรับผมไปเลย

"อ้าว เคมี ไหวงมาอยู่นี่อะ!" ฟီอ็อฟทำตาโตและตื่นเต้นเหมือนเพิ่งเจอพี่น้อง
ที่พลัดพราก เขาก้าวเข้ามาหาจากนั้นก็กอดไหล่ผมให้ไปแนบกับข้างๆ ลำตัว
ของเขา "พวกมึงดู นี่น้องชายของเพื่อนสนิทกูสมัยเรียนมัธยม!"

ผมไม่รู้ว่าใครทำหน้ายังงี้ เพราะผมมัวแต่ตกใจกับการกระทำของฟီอ็อฟ
อะไรของเขา

เราไม่เคยสนิทกันแบบนี้

"เคมีเตะบอลด้วยเหรอ" เขาปล่อยผมแล้วถาม เขาสูงกว่าผมประมาณ
หนึ่งคืบเห็นจะได้ก็เลยต้องก้มหน้า "แล้วทำไมเมื่อวานไม่เห็นล่ะ"

ผมหุ้อือไปหมดแล้ว ฟังสิ่งที่เขาพูดเมื่อตะกี้ไม่ชัดด้วยซ้ำ แต่ผมก็ควรจะ
ตอบ เพราะมีหลายสายตากำลังจับจ้องมาที่ผม ผมไม่อยากทำตัวน่าอับอาย

โดยเฉพาะต่อหน้าคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ผมที่สุดอย่างฟီอ็อฟ

"ผมเป็นแค่อสต๊าฟฟ์ครับ เมื่อวานป่วยเลยไม่ได้ไป"

"ไม่จั้นก็คงจะเจอกันตั้งแต่เมื่อวานแล้วเนอะ" ฟီอ็อฟยิ้มจนตาหยี
ตามแบบฉบับอ็อฟตัวจริงเสียงจริง ใจผมสั่นเป็นเจ้าเข้า ผมจึงรีบหันไปมอง
อย่างอื่น

โธเอี้ย ยังหล่อเหมือนเดิม

ไมลี หล่อขึ้นกว่าเดิมเยอะเลย เป็นหนุ่มขึ้น ตัวโตขึ้น นูนตึ้น ดูดีและโตขึ้นมากจนเรียกว่าแทบไม่เหลือเค้าเด็กที่ชาววัยมัธยมคนนั้นอีกต่อไป

"รู้จักกันมาก่อนหรือครับเนี่ย ว้าวว" เจส่งเสียงได้เสแสร้งมาก "ดีใจจริงเลยครับ"

"กำลังจะไปซื้อมไซปะ" พี่อ้อฟถาม

"ใช่ครับ"

"อืม แล้วเจอกันนะ เดี่ยวพี่ตามไป"

"แล้วเจอกันครับพี่"

"แล้วเจอกันนะครับพี่อ้อฟ" แซคทำหน้าปลาบปลื้มไม่ต่างอะไรกับเจ
ผมถูกแซคกับเจดันตัวให้เดินไปข้างหน้า จากนั้นมันก็ยังคงคำถามเรื่องพี่อ้อฟ
ใส่หูผมไม่หยุดไม่หย่อน ผมไม่รู้จะตอบอะไรพวกมันดี ยิ่งผมหันไปมองเห็นพี่อ้อฟ
กลับไปนั่งคุยกับเพื่อนปกติ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น นั่นก็ยิ่งทำให้สมองของผม
ชาวโพลนหนักขึ้นไปมากกว่าเดิม

แม่ง ผมซ้กรู้สึกว่าตัวเองโง่ ความรู้สึกนี้เริ่มเกาะกินหัวใจของผมเรื่อยๆ

หรือเขาลืมหมดแล้ว

หรือเขาไม่เคยจำ

หรือที่แยะไปกว่านั้นก็คือ...มีแต่ผมคนเดียวที่คิดว่าคำสัญญาที่ว่านั่นมีอยู่จริง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3BQx4AH>